

Prædiken til Påskedag 2021

Hvor er det glædeligt, at vi kan mødes og fejre gudstjeneste med hinanden i dag. Påskedag. Sådan var det jo ikke sidste år. Da var kirkens dør lukket og låst. Men i dag står den åben. I dag kan vi dele den gode nyhed - lytte til påskens store og glædelige ja livsforvandler budskab: Kristus er opstanden. Derfor byggede vores forfædre vores kirker, for at vi kan mødes ikke bare i dag påskesøndag men hver søndag på sønnens dag Guds søns dag og fejre hans opstandelse fra de døde. Fejre at Gud kaldte sin søn, der døde på korset ud af gravens mørke. Ud i livets nye morgen. Det er så ufatteligt stort det, der skete i gravhaven påskemorgen. At Gud ikke lod døden få det sidste ord. At Guds magt livets magt er stærkere end dødens. Sker det også for os? Og for vores døde. Er døden det sidste punktum. Eller venter der også os en ny begyndelse? Skal vi leve i Guds evighed? Her på disse breddegrader falder påsken sammen med foråret. Og foråret er de nye begyndelsers tid. Ser vi os omkring derude så kan vi glæde os over hvordan livet pibler frem af jorden. Hvordan grønne og livskraftige knopper brister på buske og på træer. Står på spring til at blomstre. Der er en der engang har sagt, at naturen er den første Bibel. Naturen fortæller os om Guds magt. Om hans skaberkraft. Om hans vilje til at skabe. Liv. Og nye begyndelser. Overalt. Forleden dag gik jeg en aftentur med min tro følgesvend Valdemar. Vi gik igennem skoven og ledte efter anemoner. I den skov er der for nyligt blevet skovet og fældet en masse træer. Og det sted i skovbunden, hvor jeg plejer at finde anemoner er nu fyldt med grene på kryds og tværs. Så jeg havde opgivet at finde dem i år. Stor var min glæde da jeg et andet sted i skoven pludselig blev overrasket af, ja hvad tror I – anemonernes hvide hoveder. Der stod de. Der var de vokset frem. Som et på en gang skrøbeligt og stærkt livstegn midt imellem kaos uorden og død. Gud lader livet vokse frem. For øjnene af os. Der, hvor vi allermindst venter det. Gud vækker verden til live. Hver eneste nye morgen. Når han lader solen stå op med den nye dag. Solopgangen er et opstandelsestegn. Guds sol, der står op og fylder dagen med lys. Lægger natten bag sig. Er tegnet på, at efter dødens mørke nat venter livets lyse morgen. Også for os. Da vores forfædre byggede kirker Guds huse så byggede de dem efter samme model. Kirkerne var middelalderens typehuse. For det

skulle være sådan, at når menigheden mødtes i guds hus så skulle de se i samme retning. Mod øst. Være vendt imod der, hvor solen står op og Paradiset ligger. Bag ved mange altertavler gemmer der sig et vindue, der nu er muret til. Det vindue skulle være der for at solen når den stod på himlen kunne skinne ind i kirken. Og minde menigheden om opstandelsens under og virkelighed. At det er sandt som ingen så: frelseren stod op af sin grav, da solen var stået op på den tredje dag. "Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op." De søgte mod hans grav. Sådan som vi søger mod vores dødes grave: Når vi savner. Når vi længes. Når vi mindes. Måske kommer vi med blomster som en kærlig hilsen. Kvinderne havde velduftende olie med. Som en kærlig hilsen til ham de havde mistet. Da han døde deres mester og deres ven var verden gået i sort. Solen forsvandt. Alt lys døde ud. Også i dem. Sammen med håbet og troen. Nu var der kun mørke tilbage. Forrådt, svigtet, mishandlet og forladt. Var han blevet. Ja, selv Gud havde forladt ham. De ord som han havde sagt på korset havde brændt sig fast i deres hjerter: "Min Gud, Min Gud, hvorfor har du forladt mig?" Hvorfor skulle det ende sådan? Men nu gryede dagen og kvinderne var på vej. For at vise ham deres kærlighed for sidste gang. Kærtegne hans døde krop med deres hænder. Salve hans sårede legeme med olie. Det er det de vil. Men stenen. Den sten som var blevet rullet for graven. Hvordan skulle de få flyttet den? Da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. Hvordan var det sket? Den var jo umulig at røkke med. Så stor som den var. Intet er umuligt for Gud. Gud havde væltet stenen fra graven. Sten findes der også i det liv som vi lever. Et hjerte kan blive hårdt som sten. Vi kan blive forstenede. Det sker når livet bliver umuligt. Når vi ikke kan tilgive os selv. Når vi mister. Hinanden. Håbet. Troen. Når kærligheden bliver kold imellem os. Men så kan vi også finde på at sige: der faldt en sten fra mit hjerte. Hvornår sker det? Det sker når et andet menneske træder til. Og løfter, bærer med på eller helt fjerner den sten som tynger mit hjerte. Der er også sten så store og så tunge som vi ikke selv og ingen andre kan vælte væk. Det kan kun Gud. Døden feks.. Gud kan få bugt med døden. Vinde over den. Det gjorde han påskemorgen. Det gør han i dag. Og i morgen. Den dag vi skal dø. For Gud vil, at vi skal leve. Hos ham. Også når vi dør. Da Gud havde væltet stenen fra graven. Kunne kvinderne gå derind. Og de hørte englen sige: Han

er opstået. Han er ikke her. Hvor er han så? Han går i forvejen for jer til Galilæa. Det var deres hjemegn. Der, hvor de hørte til. "Der skal I se ham som han har sagt jer det." Skulle de se ham igen? Den opstandne. Ja. De så ham igen. For han lever. Det er påskedags store og overvældende glæde. Kristus er opstanden. Ja, han er sandelig opstanden. Amen